

14. nedeľa cez rok C

Lk 10, 1 - 9

6. júl 2025

Milé sestry a bratia v Kristovi

Včera sme oslávili našich vierozvestov, sv. Cyrila a Metoda a dnes zhodou okolností čítame evanjelium, ktoré sa vzťahuje aj na ich život, na ich pôsobenie. Ponúka nám možnosť prepojiť dnešnú nedeľu so včerajším sviatkom a zamyslieť sa nad ohlasovaním evanjelia v dnešnej dobe.

Cirkevné ohlasovanie evanjelia sa už dnes nemôže spoliehať na masové akcie, na to, že na bohoslužbách sa zúčastňuje väčšina národa. Ale mali by sme si uvedomiť, že viera aj tak nie je záležitosť príslušnosti k mase, je skôr vecou vnútorného rozhodnutia každého jednotlivca.

Viera učeníkov, ktorých Ježiš vyslel ohlasovať božie kráľovstvo už musela prejsť určitou transformáciou, vnútorným prerodom. Učeníci už mali za sebou počiatkové nadšenie, z očarenie Ježišovou náukou. Posunuli sa sami k viere, ktorú chceli aj oni sami ohlasovať, šíriť. Ježiš im pri tejto príležitosti dáva určitý návod, rady na cestu. Nečítajme ale dnešné evanjelium len ako praktické rady o tom, čo si majú a nemajú vziať so sebou na cestu, ale vnímajme skôr ducha Ježišových rád. Ježišove slová, že si nemajú brať žiadnu mimoriadnu výbavu, naznačujú skôr spôsob, akým majú pristupovať k druhým, ktorým božie kráľovstvo ohlasujú. Nemajú sa spoliehať na vonkajšie pomôcky, na techniku ohlasovania, na vonkajšiu formu. V prvom rade majú byť vnútorne spojení s tými, ktorým evanjelium ohlasujú. Ich poslucháči nemajú byť pre nich len vonkajším objektom, a už vonkoncom sa ním nesmie stať božie kráľovstvo. Ak sa to v cirkvi niekedy deje, jedná sa o nedorozumenie, ktoré znehodnocuje samotné evanjelium, podstatu radostnej zvesti. Pretože evanjelium nemôže byť budované inak ako od človeka k človeku, od srdca k srdcu.

Preto aj Ježiš hovorí: neprechádzajte z domu do domu. Ani po ceste nikoho nepozdravujte, aj keď by to bolo lákavé, aj keď by sa zdalo, že to otvára nové možnosti. Ježiš chce, aby sme sa nenechali rozptylovať. Máme byť slobodní od vonkajšieho úspechu, od množstva, kvôli počtom nemáme zabúdať na samotnú podstatu radostnej zvesti. Pokiaľ je pre nás len niečo vonkajšie, niečo ako produkt, ktorému reklamná agentúra robí kampaň, vtedy sme evanjelium nepochopili. Pretože ono je skôr tým, čo najprv pretvára nás samotných, čo sa stáva našim bytím a našou radosťou. Ak to tak je, potom sa už podľa Ježiša nemusíme starať dokonca ani o to, ako a čo budeme hovoriť.

Ježiš nám dnes evanjelium, posolstvo o božom kráľovstve lásky, pravdy a pokoja ukazuje ako zvesť ktorá, keď sa nášmu životu otvorí, potom nám otvorí aj svoj obsah. Evanjelium nám vtedy otvorí aj nový vzťah ku svetu, ktorý už pre nás nebude cudzí, nebude sa nám vo chvíli neúspechu prepadať do ničoty, ale budeme vnímať, že svet, v ktorom je život - svetlo ľudí, je nesený Bohom. Potom už nebudeme musieť hľadať stratenú moc, o ktorú sme prišli a možno to aj bolo celkom dobre. Pretože ona aj nás samotných spútalala a robila z nás svojich otrokov.

Práve kvôli moci, kvôli počtom sme pravdepodobne zabudli, že Boh nie je Boh moci, ale lásky. A láska je moc, pred ktorou sa musíme najprv my samotní skloniť, zabudnúť na seba, aby sme mohli nájsť to iné, druhé. Ježiš nechcel založiť nejakú ezoterickú skupinu, ktorá bude túžiť po vládnutí, po moci, ale cirkev, spoločenstvo otvorené pre všetkých.

Ak sa dnes budeme kvôli šíreniu evanjelia nútení nanovo pozrieť okolo seba, nanovo zhodnotiť seba i svet okolo nás, zabudnime na tradičné lamentácie a radšej sa skúsme kriticky pozrieť sami na seba.

Tak ako sv. Cyril a Metod boli slobodní, neboli pripútaní na nič, ani na miesto, ani na politickú moc, ani my by sme nemali zostať príliš staticky pripútaní ani na miesto, či na minulosť, mali by sme byť schopní nanovo sa vydať na cestu smerom do budúcnosti, nanovo vstúpiť do dejín, otvárať ich.

Modlime sa dnes za to, aby sme aj tým, čo prichádzajú po nás vedeli povedať: Naozaj sa k vám priblížilo božie kráľovstvo. Možno niekedy nájdeme poslucháčov aj tam, kde by sme to nečakali. To nech nám je nádejou aj smerom do budúcnosti.